

1

Dodávka značky Renault, ktorá sa predierala oponami studeného dažďa rýchlosťou štyridsaťpäť kilometrov za hodinu, si iste pamätala ešte generála de Gaulla. Trochu sa nakláňala na pravú stranu, opršaná zelená karoséria pomaly dosluhovala a okrúhle reflektory pripomínali očká smutného zvieratka.

Za autobusovou zastávkou zabočila doľava na poľnú cestu a pomaličky sa terigala k domčeku stojacom na jej konci. Šofér zaparkoval tak, aby mohol hneď vyraziť, keď bude odchádzať, zatiahol ručnú brzdu a stisol klaksón. Ozvalo sa zachrípnuté a dosť komické *honk honk*.

Celý pravý bok dodávky zaberá obrázok v jasavých odtieňoch žltej, červenej a zelenej. Predstavoval rozosmiateho prasacieho mladíka v montérkach a s obrovským hasákom na ramene. Nad hlavou sa mu vynímal pestrofarebný, akoby rukou písaný nápis:

Váš kúrenár? Gilbert!

A menšími písmenkami: *Kotly, radiátory, ventilácia...*

A ešte pod tým telefónne číslo.

Najzábavnejšie však bolo, keď z kabíny vyskočila presná kópia postavičky z obrázku, len bez toho hasáku. Kúrenár opatrne zavrel dverka, pobehol až ku dverám domu a zaklopal. Sršal radosťou a nedočkavosťou.

„Jeff! Otvor!“

Dotyčný Jeff nemohol volanie počuť. Hudbu mal pustenú tak nahlas, až basy drnčivo rozochvievali okenné sklá. Gilbert poľahky rozoznal Div’Song, jednu z najlepších rapových kapiel v krajine zvierat. Tvorili ju tri diviácie prekypujúce energiou a originálnymi nápismi. Ich pesnička *To bolo o chl* sa držala na horných priečkach hitparád aj vďaka chytľavému refrénu: „Bacha na to, čo zakrýva naša štetinató hriva“, čo znamenalo: sme iste pôvabné, ale máme aj mozog! Trio umelkýň malo mať mimochodom onedlho v meste koncert.

„Jeff, otvor! To som ja!“ zvolal nedočkavo Gilbert a zaklopal na okno.

Hudba okamžite stíchla a o pár sekúnd sa vo dverách objavil Jefferson. Bol to mladý ježko vysoký dajakých sedemdesiat centimetrov, teda asi tak, že by vzpriamene akurát prešiel popod stôl vyrobený pre ľudí. Gilbert bol asi o pätnásť centimetrov vyšší. Hoci bol Jefferson sám doma, mal na sebe perfektne vyžehlené nohavice s pukmi, žlto-zelený károvaný pulóver a účes vytvarovaný do šarmantnej ofinky, ktorú si troškou gélu koketne nachýlil doľava.

„Poď ďalej.“

„Nie, nejdem dnu, ty poď von. Mám pre teba prekvapenie.“

Jefferson sa premohol, aby nedal najavo podráždenie. Učil sa na skúšku a kamarátova nečakaná návšteva mu vôbec neprišla vhod.

„Dobre. Len si obujem topánky.“

Gilbert sledoval, ako kladie najprv pravú a potom ľavú nohu na stolček na to určený a potom na poličku starostlivo odkladá papuče, ktoré si o desať minút zase obuje. On bol skôr ten typ, čo topánky z nohy odkopne na druhý koniec miestnosti, ale Jeffersona si už dávno prestal doberať pre jeho puntičkárstvo. Pripomienky si odpustil aj tentokrát, hoci to v ňom vrelo.

Pri pohľade na dodávku zaparkovanú pred domom, na pestrofarebný obrázok, a predovšetkým na pútavý reklamný

nápis: *Váš kúrenár? Gilbert!*, Jefferson od údivu zmeravel.

„Predstavujem ti Renátku.“

„To je tvoje?“

„No a koho? Mojej tety? Čo na to povieš?“

„Myslíš dizajn? Parádny. To kreslila tvoja sestra?“

„Hej, je šikovná, však?“

„Fakt vydarené. Ale tá dodávka...“

„Čo s ňou?“

Jefferson nemohol povedať, čo si o dodávke naozaj myslí: že vyzerá, akoby bola na konci s dychom, vyčerpaná, v poslednom ťažení.

„Koľko má najazdené?“

„Jeff, je nanajvýš nezdvorilé pýtať sa staršej dámy na vek. Ospravedlň sa a nastúp.“

V kabíne bolo na počudovanie teplo, ale aspoň toľko sa od kúrenárovho vozidla predsa len dalo čakať. A ešte ďalšia vec sa dala dodávke pripísať k dobru: motor, ktorý Gilbert nevy-pol, rovnomerne priadol.

„Pekne počuť motor!“

„Čože?“

„ŽE MOTOR JE PEKNE POČUŤ!“

„Hej,“ zasmial sa Gilbert, „aspoň mám istotu, že ho stále mám...“

Pripomenul, že ako živnostník oficiálne pracuje len mesiac a že túto ani nie tridsaťročnú krásavicu mu venovali rodičia na odporúčanie bratranca Rolanda, hej, toho, čo robí šoféra u Vyletelku a na autá je macher. Na prvý pohľad možno pôsobí trochu obstarožne... A na druhý ešte obstarožnejšie, pomyslel si Jefferson, keď mu zrak padol na hrdzavú škvŕnu na palubnej doske.

„Toto nie je hrdza, vážený,“ upresnil Gilbert, keď si všimol, kam sa pozerá. „To je prosím korózia.“

Medzitým sa rozpršalo ešte silnejšie, Gilbert spustil stierače a Jefferson vybuchol od smiechu. Jeden zo stieračov sa po čelnom skle hladko kĺzal, zatiaľ čo druhý sa zadrhával a poskakoval, akoby udychčane dobiehal za starším bratom. Iní by sa asi urazili, ale Gilbert si nikdy nenechal ujsť príležitosť dobre sa pobaviť, takže sa napokon obaja zase raz chytali za bruchá. Záchvaty smiechu stmelovali ich priateľstvo už od základnej školy. Občas na to aj poriadne doplatili, pretože nutkanie smiať sa bývalo silnejšie než obavy z potrestania. Pravidelne sa potom ocitali v kúte hanby, s rukami za chrbtom a hlavami previnilo zvesenými, a vtedy sa hlavne nesmeli jeden na druhého pozrieť, pretože by sa znova rozchichotali.

Gilbert živnostník! Jeffersona prekvapilo, ako kamarátovi vlastne závidí, že už nikdy nebude robiť skúšky a dostá-

vať známky. Po troch rokoch učenia má remeslo, bude zarábať peniaze, bude slobodný, nezávislý. Pokojne by sa mohol v blízkej budúcnosti oženiť a mať deti. Zatiaľ čo on, Jefferson, sa pustil do dlhoročného štúdia, ktoré ho privedie... kam asi? Zemepis je samozrejme nesmierne zaujímavý, ale kým sa dopracuje k diplomu, čaká ho ešte päť semestrov, aj to len vtedy, ak nevyletí zo skúšok.

„Musím už ísť, Gilbert. V pondelok mi začína skúškové a mám toho vyše hlavy. Drvím sa už od rána.“

„Drvíš sa, cha cha... A počúvaš pri tom Div'Song?“

„Daj pokoj, len som si dal pauzičku. Nejdeš na chvíľku ďalej, na kávu?“

„Nie, iba som ti chcel ukázať nové fáro. Mám tu neďaleko nejakú prácu, tak som zašiel za tebou. A cestou naspäť musím ešte skočiť k jednej zákazníčke, ktorú, mimochodom, poznáš. K Simone, pamätáš sa na ňu, bola s nami na zájazde s Vyletelkom.“

Samozrejme, že sa na ňu Jefferson pamätal! Pred štyrmi rokmi sa s Gilbertom prihlásili na zájazd do Vilburgu v krajine ľudí. Bol to najlepší spôsob, ako inkognito viesť vyšetrovanie vraždy pána Edgara, majiteľa kaderníctva *Striháro*. Na zájazde si ich vyhliadla vysoká, mladá a mierne depresívna kráľičica Simona. Ako jediná tam bola sama a tak sa na nich dosť nalepila, dalo by sa povedať.